

REALITATEA

ILUSTRATĂ

SUPLIMENT

Nr. 903—Anul XVII

6-12 August 1944

DIN PESCARII.. PETROLISTI

Tragedia pescuitorilor de perle din insula Bahrela

**VALUL DE APĂRIRE
AL MEDITERANEII**

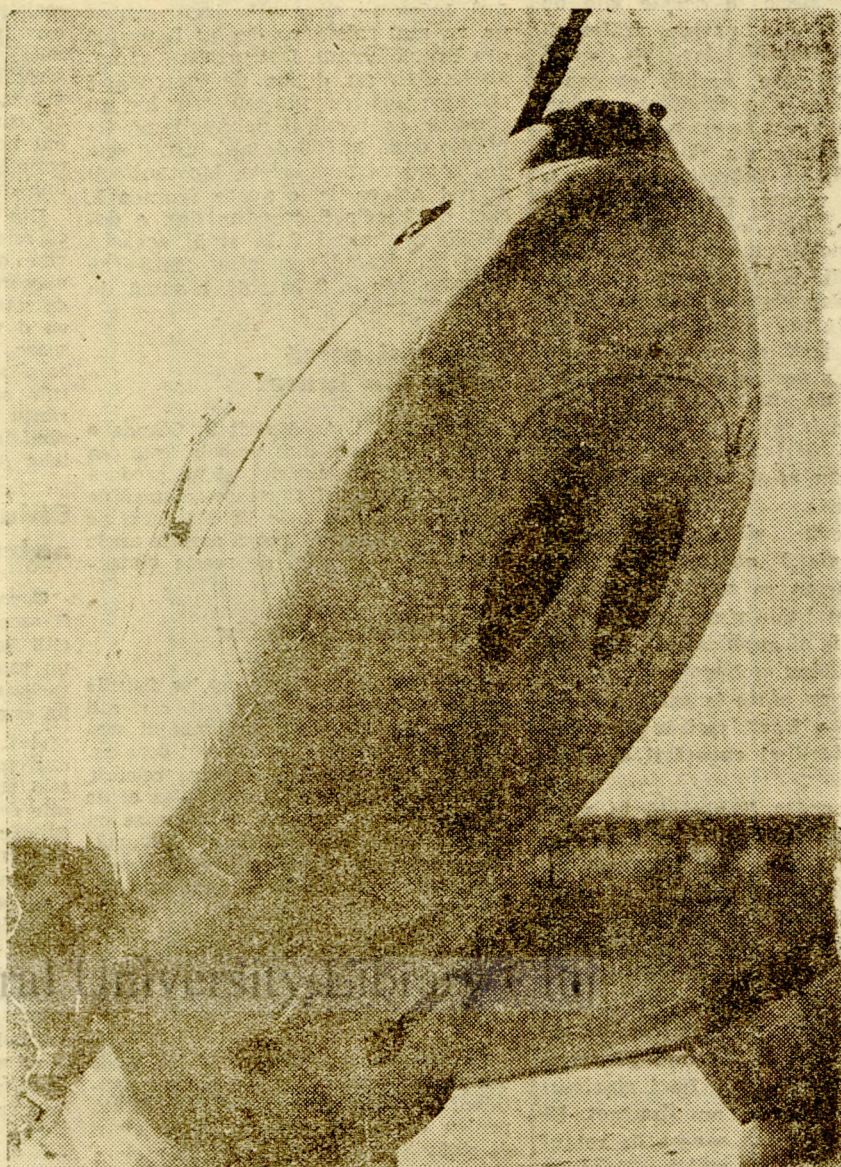
Vezi pagina 8

Ce trebuie să facem
când se mitraliază un

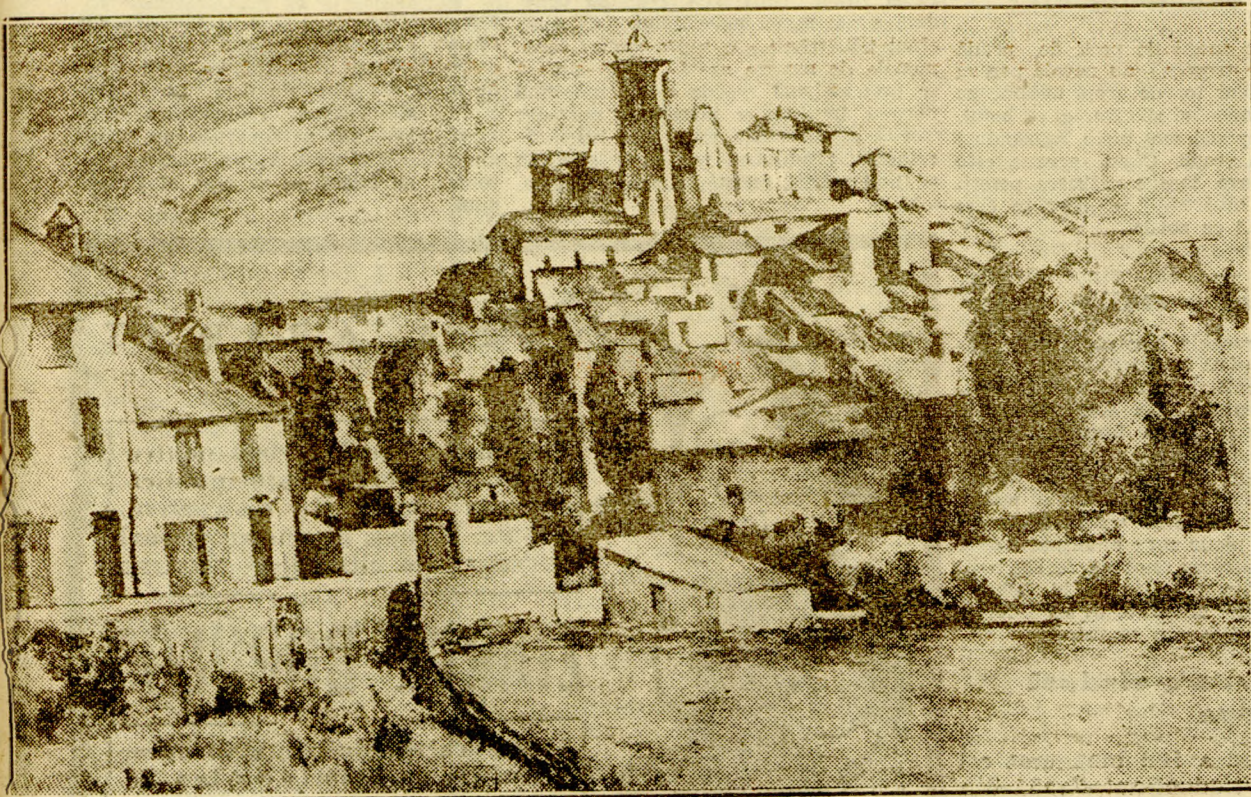
avion?
Vezi pagina 7

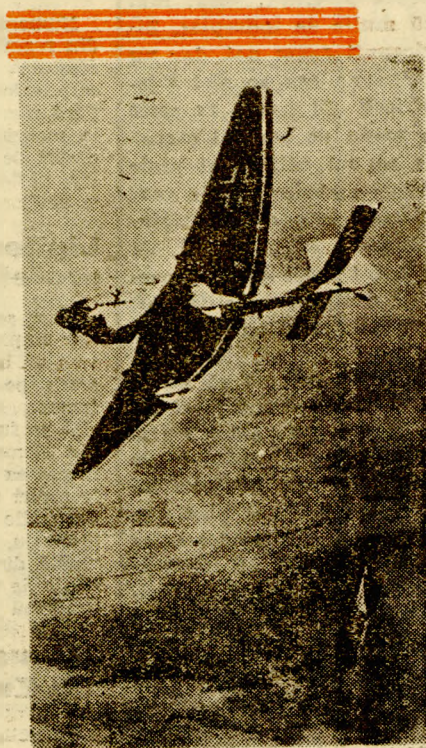
Gaurama Gaurani, șeful naționaliștilor indieni, recent eliberat din închisoare și care continuă lupta împotriva englezilor

Carlinga unui avion de luptă, cu armele de bord

Vedere dintr'un oraș francez din zona invaziei

Lansarea bombelor asupra obiectivelor vizate

DIN TOATĂ LUMEA--REPORTAGII--HUMOR

NOUA INTOCMIRE A ZIARELOR

Când nu sunt necazuri care ne otrăvesc zilele în aceste zile de împrosăări din partea vrăjmașilor văzduhului, ies la iveală orânduiele care umblă să dea o nouă plămădire felurilor întocmiri ale vieții noastre.

Ceea ce nu s'a făcut în zilele de tihnă, s'a pornit a se face acum, la vreme de răscoale și neliniște. Este vorba de o orânduială nouă pe care d. prim-ministru Mihail Antonescu s'a apucat s'o dea ziarelor noastre. Ziare avem atâtea, răspândite pe tot întinsul țării, dar ducând o viață răzleață și nefiind prinse într'o întocmire de strânsă legătură între ele. Aceasta s'a pornit s'o facă acum d. Mihail Antonescu. Dea Dumnezeu să-și aducă toate roadele dorite.

În adevăr, ziarele sunt un organ al vieții obștești, cu care toată lumea se află în legătură. Cu cât mai bun ziarul, cu cât mai bine scris și cuprinzând gânduri cât mai bine încheiate și mai sănătoase, cu atâtea te aștepti ca ele să aibă o bună refrângere asupra purtării și cugetării oamenilor.

Viața poate fi ajutată în mersul ei și de plămădire pe care ziarele o varsă în ițele ei. Dacă locuitorii sunt mânași de gânduri cât mai drepte și mai sănătoase, e de așteptat ca și lucrul ei să fie temeinic și cu mai bună roadă.

D. M. Antonescu arată că ziarul va fi cu atât mai bun, cu cât scriitorii vor fi cât mai pătrunși de chemarea lor. Deci ziaristul trebuie să fie un om luminat. El trebuie să-și dea seama de rostul său în lume și să-l împlinească printr'un scris ușor de urmărit și care să meargă la inimă.

În această privință. însă, mai sunt încă multe de îndreptat. Ziaristi pricepuți avem noi, dar nu scriu totdeauna așa ca să-și înțeleagă cetitorii. Ei parcă ar scrie pentru o mână de oameni cărturări, care se pot călăuzi și peste întortocheata vorbelor și prin graiurile boierești care cad din feluritele condeie

Ziarul însă trebuie să scrie pentru marea mulțime a cetitorilor. De aceia trebuie scris cu vorbe înțelese și cu înbinarea lor lesnică în frază, așa ca să nu le plimbe prin toate dealurile și colturile. Nici vorbă, când ziarul va fi scris în felul acesta, el va putea răzbi mai ușor și-și va îndeplini sarcina lui mai bine.

Aici este multă îndreptare de adus, fiindcă ziarele scriu cu multe încâlceli și cu lungimi în înșirarea vorbelor, care te scârbesc și pe tine, cel deprins cu scrisul. Dacă din noua orânduială a d-lui M. Antonescu va urma și o îndreptare de acest soi, ziarele vor câștiga nespuse de mult, fiindcă vor putea fi citite mai ușor și deci vor răzbi în suflete mai sprinten.

ARHIM. SCRIBAN

Un pariu pe 500 de ani

Zilele acestea s'a încheiat la Praga un pariu pe un termen de 500 de ani. Un comerciant a depus 5 coroane la Casa de Depuneri cu hotărârea ca câștigul să revină după 500 de ani moștenitorilor săi dacă atunci nu va mai exista pe dealul Laurenzi din Praga turnul. Doi prieteni ai negustorului, au depus deasemenea 5 coroane pentru moștenitorii lor cu condiția ca banii și dobânzile să fie plătite dacă în 500 de ani turnul respectiv nu va mai exista. Moștenitorii se pot aștepta la o avere frumoasă, căci dacă cele 5 coroane dau o dobândă de numai 2 la sută, aceasta ar fi în timpul respectiv 299.346,85 coroane, iar la 3 la sută o sumă de peste 39 milioane.

Cea mai mică carte din lume

În anul 1674 s'a tipărit în Olanda o cărtică de flori, care probabil este cea mai mică carte tipărită, și nu produsă pe calea fotocopiilor. Cartea este lungă de 13 milimetri și lată de 10, așa încât pe o cutie de chibrituri pot fi așezate unele lângă altele 12 cărți de aceste dimensiuni.

Richelieu, sportiv

Sunt totdeauna foarte comice figurile făcute de artiști bine antrenați cari cad peste scaune și mese. În limbaul scenei ei sunt numiți „cascașorii” dela cuvântul „cascaș”. Un francez celebru, despre care aproape nu s'ar putea crede că era să facă aceasta, se exersase cu gimnastica de dimineață în această artă: era cardinalul Richelieu, omul care a creat istorie și care șarea dimineața pe ste mese și scaune.

50 metri de stofă pentru o pereche de pantaloni

La sfârșitul secolului al 16-lea moda era foarte costisitoare. Se purtau pantaloni bufanți pentru care erau necesari, pentru o singură pereche, 40-50 metri de stofă.

Pești de pradă — meșteri constructori

Numeroase specii de pești de pradă din regiunile tropicale au nevoie pentru creșterea puilor lor de grupi adânci, pe care le fac mâncând zile întregi cu botul. Fără răgaz, peștii scot nisip, așezându-l la marginea gropii. Când groapa este destul de mare, începe netezirea peștelor, peștele învărtindu-se încet în cerc și netezindu-l cu coada.

Lipitori — profeți ai vremii

Dacă se așează o lipitoare într'un pahar umplut până la jumătate cu apă, adevărul un barometru în care ne putem încrede pe deplin. Dacă timpul rămâne frumos, lipitoarea stă liniștită, încolăcită pe fundul paharului. Dacă însă iese din elementul ei de viață și se așează în partea superioară a paharului, putem fi siguri că vom avea vreme proastă. Furtunile și ploile sunt anunțate foarte timpuriu, lipitoarea înotând foarte neliniștită dintr'un punct într'altul. Schimbările de vreme anunțate în acest fel se confirmă în 85% din cazuri.

Cel mai mare viaduct din Europa

De curând a fost inaugurat cel mai mare viaduct-autostradă din Europa pe distanța Lisabona—Cascaes. Viaductul a fost numit după ministrul pentru lucrările publice, decedat de curând. Daarte Pacheco.

S'a descoperit un nou astru între Mercur și soare

Observatorul dela Treptover, a descoperit un nou corp astral. După cum se comunică de acest observator, s'a înregistrat o planetă dincolo de Mercur, care se apropie de eclipsa soarelui, mișcarea sa de rotație având o puternică înclinare. Judecând după fenomenele adiacente, noul corp astral este de aproximativ, aceeași mărime ca și globul nostru pământesc. Concomitent cu corpul ceresc, s'a constatat și existența unei mari grupe de pete solare.

Din cercetările astronomice, rezultă că este vorba de un nou corp astral ce vine dintr'un spațiu liber și care, în mișcarea sa de rotație, a intrat în zona de atracție a soarelui, apropiindu-se cu o viteză ce sporește necontenit, de soare. Se emite ipoteza că dacă acest corp astral își păstrează mai departe ruta sa, în curând se va prăbuși. Savanții spun că acest eveniment nu va rămâne fără efect vizibil asupra planetelor din sistemul nostru solar. (UTA).

Chimia muschilor antrenați

Capacitatea de muncă a omului poate fi ameliorată și pur chimic, prin exerciții repetate. Dacă un mușchi este pus un interval mai scurt în acțiune prin realizarea electrică, atunci vitalitatea lui este mai ridicată față de mușchii de același fel, care nu activează. Mușchii antrenați este mai apăsător în contra oboselii și își revine mai repede. După ce este desprins din corp, moare mai încet. Chimic oboseala mușchiiului se exprimă asemănător și cu aceleași procese ca și moartea locală a țesutului. Dacă mușchii lucrează, deci dacă emană energia acumulată, se descompun anumite substanțe organice, ceea ce se constată chiar din emanarea acidului fosforic și amoniacului. Apoi urmează emanarea propriu zisă a energiei, prin diviziunea glicogenului, deci oxidarea zahărului. După acest proces chimic, mușchii este obosit și nu mai poate realiza nimic. Același lucru se întâmplă dacă se scoate substanță mușchiiulară din corp și este lăsată să moară încet. Mușchii obosit însă își revine iar, spre deosebire de cel mort, prin refacerea glicogenului. Realizarea vitală depinde de structura coloidală a albuminei mușchiiului. La mușchii îmbătrânit sau supraexcitat fenomenul de moarte arată că aici sinteza se produce mai repede decât mușchii normal în timp ce mușchii antrenați posedă o capacitate mult mai mare de refacere, producând mai mult glicogen și fiind mărită rezistența aparatului coloidal.

Clisee din plexiglas și bakelit

Materialele folosite înainte în tipografia pentru confecționarea literelor și a cliseelor erau de obicei metalele, printre cari în deosebi cuprul, etc. Însă după cele mai recente experiențe se poate spune că în viitor aceste metale vor fi înlocuite de materii artificiale. Materiile artificiale propriu zise, fenoplastele și aminoplastele, cari sunt mai populare sub numele de bakelit, peloplast, etc. pot fi folosite foarte bine în tipografia, ajutând astfel la economisirea metalelor atât prețioase. Astăzi se confecționează clisee din plexiglas pentru imprimări multicolore, care s'au dovedit superioare cu mult celor confecționate din alte materiale. Marele avantaj al cliseelor confecționate din materii artificiale constă în soliditatea lor care la se adaugă o rezistență deosebită, făcând posibilă tipărirea a numeroase ediții. În plus, aceste materii artificiale nu sunt atacate de culori, la spălat și de acizi.

A murit ultimul model din Montparnasse

Într'o cămăruță din spațiile Academiei de Pictură Colarosi din Paris a murit zilele acestea ultimul model profesionist din Montparnasse, Carmen Zenobia Visconti a înflăcărat pe pictori prin frumusețea ei, când și-a făcut prima apariție, în 1903. Era o adevărată trecere între artiști pentru a o avea ca model. De pildă marele Rodin s'a servit de ea pentru celebrul grup „Sărutul”. Carmen Visconti a pozat și pentru figurile de bronz care împodobesc Pont Alexandre III din Paris.

Carmen alerga pe vremuri dela un atelier la altul și adesea poză câte 15 ore pe zi. A murit acum în sărăcie și uitare.

Clinica statuiilor la Milano

La Milano lucrează cea mai mare „clinică chirurgicală pentru statuii” din toată lumea, având a se ocupa în primul rând de statuile Domului din Milano, avariate în cursul bombardamentelor aeriene asupra orașului. În afară de zeci de sculptori și sute de pietrari, cioplitori, etc. lucrează aici nenumărați oameni pentru descărcarea blocurilor de marmoră care vin dela Lago Maggiore. Majoritatea figurilor avariate dintre cele 6.640 pe care le are Domul din Milano datenă de pe vremea încoronării lui Napoleon ca rege al Neapoliului.

A APĂRUT

Cea mai plăcută revistă pentru copii și tineret, care publică bilunar povești distractive, fabule, humor, desene și versuri ale cititorilor

ZIARUL COPIILOR

O publicație neîntrecută în acest gen care stârnește admirația tuturor acelor care o citesc

16 PAGINI
25

OAMENII SUNT BUNI

Demnitatea,— spunea cineva — nu e o floare pe care o porți la cheotoarea hainei ca să ți-o scuipe lumea. Adăogăm că ea nu trebuie să fie nici asemenea unui guler scrobbit sau a unui baston pe care-l înghiți ca să lași impresia că ești grav și solemn. Credeam, dealtfel, că despre ea nici nu e decent să vorbești în legătură cu umila ori impunătoarea dumitale persoană. Nu o imprimi pe cărțile de vizită și nu terorizezi cu ea pe cei din jurul tău, spunându-le: „Domnule, știți dumneata cine sunt eu? Eu sunt un om cu demnitate, și nu permit...”

Din moment ce simți nevoia să faci caz de acest atribut, firește că te crezi în dreptul dumitale „să nu permiți”. Tot așa „nu permiți” nici individul care se declară la răspântie, monument mondial sau martir.

Intoleranța pornește din sentimentul intim al escrocului de idei că nu ești convins de cele ce îți spune. Pornește mai cu seamă din convingerea lui că nu este așa cum vrea să se prezinte. Stie că-i șarlatan. Că minte. Că înșală. În fond, se detestă. Dar, nevrând și neputând să-și tragă palma singur, recurge la expedientul de a-ți smulge un certificat care să-l împace cu conștiința lui.

Fiindcă tu refuzi brutal sau mai pe ocolite, ori fiindcă a observat în ochii și pe buzele tale o licărire de neîncredere și o fluturare de ironie, tonul lui devine agresiv. Pândarul strigă „Te văd, te văd”, nu fiindcă vede pe cineva în beznă și vrea să bage spaima în hoț, ci ca să alunge infricșarea pe care o simte cuibărindu-se într'însul.

Revenind la noțiunea demnității, vom spune că n'o acceptăm nici sub forma rigidă a gulerului scrobbit, dar nici sub forma aceea a batistei murdare cu care șterge pantofii tăi și-ai altora. Revenind la ea, vom adăoga că dacă nu-l frumos să te declari posesorul ei, — este necesar uneori să atragi altora luarea-aminte că au pierdut-o, poate fără să observe ca pe-o mânăse

Dă fiecare ce poate și ce vrea. Un prieten ne dă „subiecte”, unele, e drept interesante, altele fără semnificație, ceea ce nu-l împiedică să ne tiranizeze deopotrivă. „Serie, domnule, chestia aia; ar ieși un roman strașnic din ea”.

Când întâlnește zâmbetul nostru sceptic, de oarece „subiectul” nu ne spune nimic, prietenul se supără, contestă paslunea noastră pentru documentul uman, și o lasă mai moale: ar putea ieși, din ce ne spune dânsul, măcar o schiță sau un articol de ziar cu toate că, de am fi scriitori, am scoate ceva mai de ample proporții. Și ne ironizează, amintind exemple strivitoare de scriitori cari, pornind dela un fapt divers, au dat la treabă opere epocale.

1. — „Uite o chestie pe care al

putea s'o intitulezi ca Turgheniev: „Părinți și copii”, trăgând încheeri pe tema eternei drame dintre unii și alții. E tot un fapt mărunț dar ilustrează prejudecăți și superstiții crunte. Dacă e să mai fac apropieri ilustre, mă gândesc la „Puterea întinericului”, piesa lui Tolstoi. Am fost la cimitir și am găsit un cavou înconjurat cu o grădiniță frumoasă, iar în grădinița cavoului, pe o masă cu două scaupe, doi bătrâni sorbeau calm; cafeaua pe care și-o preparaseră acolo în ibric. M'am oprit la grilaj și-am holbat ochii. Un moment m'am gândit, cu imaginația mea hrănită de scriitori macabri că bătrânii au ieșit de jos, din hrubă, din sicrie, la aer și la soare să-și facă tabietul, adică să-și bea cafeaua de după masă, cum făceau înainte de a muri. Pe urmă, gândeam eu, vor cobori înapoi, cuminiți, să-și doarmă somnul cel despre care se spune că e fără sfârșit.

Dar intendentul mi-a dat, cu un surâs, o altă explicație. În cavou, în două sicrie, doarme fiul bătrânilor cu logodnița lui. Băiatul iubea fata care era săracă și de neam mai prost, cum se zice. Părinții s'au împotrivit și atunci băiatul le-a spus: „Dacă nu mă lăsați s'o iau, o împușc și mă împușc și eu. Pe urmă o să veniți la cimitir să mă bocțiți, căinilor!” Și așa a făcut. Despre drama asta ziarele au scris la timp. Bătrânii s'au cutremurat, firește, și și-au dat seama abia atunci că feciorul lor nu glumise. Abia atunci au uitat și celălalt detaliu: că fata era săracă și de familie ceva mai nevoiașă. Plini de remușcări, i-au îngropat alături, le-au făcut un cavou, iar în jurul cavoului au înjghebat o grădiniță în care e plăcut să stai pe inserate. Bătrânii și-au iubit odrasla, iar dovada este că vin de două ori pe săptămână acolo, udă, plivesc grădina, apoi scot spirtiera dintr'un dulăpior amenajat în hrubă, se așează la masă și-și fac o cafeluță, probabil cu caimac. Lumea care cunoaște povestea, se onțește din când în când în dreptul grilajului și le șueră: „Căinilor!” Dar bătrânii rămân calmi, senini, parcă nu văd și nu aud. — Serie, domnule, subiectul ăsta!”

Precum vedeți, Lam scris.

Se pomenește în glumă despre un om pe care l-a mușcat cănela, — un om atât

de cumsecade că apoi, a turbat a-șimalul. Ironia e crudă și din păcate, întemeiată.

Atențiune! Atingerea cu anumiți semenii ai noștri prezintă mari primejdii...

**FRAGMENT DIN VOLUMUL
SIMPLE ÎNTÂMPLĂRI
de ION PAS**

Nu de mult, un imblânzitor de-ciara că-și iubește animalele din menajerie cu părintească afecțiune. Le iubește din ziua când a scotit că-i cunoaște pe oameni îndejuns și că poate să facă o comparație între ei și fiarele din cuscă. De atunci imblânzitorul a început să aibă pentru semenii săi milă îndurerată, iar pentru animale dragoste infinită. Ele nu l-au pricinuit neazurii.

Vedeți dumneavoastră, noi toți aceștia cari suntem nevoiți să luptăm în arenă, să dăm și să primim lovituri, care pornim cu râvna realizării unui anume vis, ne pomem în cele din urmă cu un trist capital: constatarea că oamenii sunt proști, și ca atare răi, și deci nefericiți.

Atunci depunem pentru un timp armele, ne retragem cu sufletul devastat, ca un animal în bârlog, și medităm. Medităm asupra deosebirii dintre dobitoace și oameni trăgând încheerea că ar fi revizuite fabulele și suprimate caracterizările ușuratece.

Ehei, cam prea multă vreme în dorința de a trage spuza de turta noastră, ne-am împodobit cu toate virtuțile și am trecut metehnele în seama animalelor.

Spunem, de exemplu, despre in-

dividul în al cărui creier nu licărește luminița deșteptăciunii că e prost ca un bou, când patrupe-dul nu este în fond decât răbduriu și blajin. Trage la plug Boian, și se lasă înjugat la carul cu po-veri, și-l împunge și-l injură țărănul necăjit. Trage greul Boian și doar arare înaltă către cerul albastru o privire blândă și tristă, muiată în azurul văzduhului pe care îl străpung ciocărlile.

Unui semen al nostru îndărătnic sau cu gura spurcată, i-am pus eticheta: e un măgar. S'avem iertare, zicem de ce opintirea animalului încercat deasemeni peste-puteri, și de ce deasemeni răbdarea lui, să fie tot una cu încăpățănarea în cele rele? De ce ne-cuvinta prin grai sau gest își găsește o comparație cu strigătul muzical care mărturisește totdeauna o tristeță și-o suferință? Noi ne tânguim parcă mai frumos când ne pridedește durerea? Și iarăși, despre cutare spunem că e rău ca un câine. Protestăm categoric. Ar trebui să spunem, dar pentru a ilustra cea mai frumoasă virtute: devotat ca un câine. Străjer neadormit, păzește băta-tura. Cu el poți dormi pe-o ureche. Ia parte la bucuriile și durerile tale.

Cănela soldatului din poezia pe care o cunoașteți nu s'a despărțit de mormântul stăpânului. — și a murit acolo.

Acum câțiva ani, când a fost un incendiu năpraznic într'un orașel de provincie urșau îndurerată, în preajma ruinelor fumegânde, câinii nefericiților peste care se abătuse jalea.

PENTRU

DVS.

DOAMNA

FIGURA VĂ
TRĂDEAZĂ

Sunteți fericită! Sunteți îndrăgostită, sentimentală, melancolică, entuziasă! Întrebări cam indiscrete la care dvs., draquele mele chiftoare, nu vă simțiți întotdeauna dispuse să răspundeți; dar dacă v'ați uita cu atenție în oglindă ați descoperit că fața dvs. este carte deschisă pentru ochiul unui fizionomist exersat.

Dvs. ați crezut desigur până astăzi că aveți o singură față, dar în realitate aveți două: (literații, poeții, toți oamenii cum se cade dar căroro le place să cam exagereze, spun că aveți anemie) un obraz stâng și unul drept care vorbesc deodată fără să spună însă discordanță lucruri și care tot rămâne în discordanță atâta vreme cât nu veți fi ștut să răspundeți la timp cerințelor lor. Ce lucruri neștiute nici măcar de dvs. ar putea mărturisii aceste două jumătăți ale feței! Poate că nu sunteți o femeie fericită, deși până astăzi n'ați vrut să v'o mărturisii nici măcar dvs. însăși; a ceea o va trăda nerv imperceptibil care va trage buzele spre dreapta și în jos, o spune obrazul stâng puțintel mai mare decât cel drept, ochiul drept ceva mai mic decât celălalt, nasul puțintel strâmbat spre stânga. O spun dinții dvs. și toate trăsăturile laolaltă vor putea desvălui cu maximum de adevăr povestea vieții dvs.

O! o poveste ca atâtea altele! Aveți un soț nici bun nici rău, un soț ca atâția alții, aveți o sumedenie de grijă, uneori vă încercă o stare de melancolie, de amărăciune chiar! Și cu toate acestea sunteți tânără, inteligentă și bună, ați merita să fiți fericită; veniți să vă dau eu o mână de ajutor! Pentru aceasta nu voi căuta a vă face să acceptați acea formulă mai mult sau mai puțin înedită de fericire sigură: meritele și slăbiciunile dvs. sunt numai ale dvs., nu au nimic comun cu acelea ale persoanelor care vă inconjură și deci nu puteți avea o fericire egală cu a acelei prietene care vă e

tolusi atât de dragă, sau a acelei cunoștințe pe care o admirați și poate o invidiați. Ați putea avea o fericire proprie dacă ați învățat să vă realizați, să exploatați la maximum comorile ce le purtați în dvs., să încercați a smulge sau măcar a atenua acele ierburi rele care incolțesc uneori și în pământuri mai bune. Urmarea ar fi risipirea aceluia nouri care exagerează severitatea privirii dvs. și vă face surâsul insipid.

Nu vă voi da deci o rețetă aleasă dintre atâtea altele și care n'ar servi la nimic, ci vă voi iniția — cam sumar ce-i drept — în această știință care are mulți adepți și mulți increduli, mulți entuziaști și mulți defracatori, și poate că fociați de aceea merită toată atenția noastră, în știința fizionomiei care vă poate furniza o rețetă pe măsura dvs., care să vă înzăduie a realiza în viața de astăzi, visele adolescenței.

Caracterul dvs., draquele mele prietene, este înipărit în trăsăturile feței, iar acestea se modifică după împrejurări și după evenimentele vieții voastre. O femeie se privește în oglindă: e satenă, are ochii căprui, pielea fină; asta-i tot ce vede ea; dar în oglinda adevărată eu am putut vedea altceva:

a) dinții celui care înfră ușor înuntrul maxilarului si-mi trădează o tendință de a se descuraja înaintea celei mai mici greutăți;

b) nara stângă ceva mai pronunțată decât cea dreaptă și foarte vibrată care-mi spune că sensibilitatea ei e atât de intensă încât atinge uneori, fără voia ei, exaltarea;

c) ochiul stâng întotdeauna ceva mai deschis decât celălalt imi desvăluie o continuă nevoie de a-și alimenta imaginația și că lipsită de o hrană confidantă în acest sens va sfârși prin a cădea în neurastenie.

Care ar fi leacul la toate acestea? Evitați acele vecințe subiecte de discordie care minează temeliele fericirii dvs. coniuțale: fiii draquele cu soful dvs. chiar și atunci când vi se pare că n'o merită; iar când simți o mare nevoie de a plâmbi faceți o plimbare lungă pe jos, și înșfărați, nutriți-vă imaginația, dar cu o lectură bună. bună în sensul că ar putea să vă învețe ceva.

Încercați! După si puțin costisitor: căutați a vă cunoaște bine. Vă va fi atunci cu mult mai ușor să trăiți și să fiți fericite.

DIN PESCARI... PETROLIȘTI

Pescarii de perle din Bahrein plecau în fiecare an între Mai și Septembrie, în căutarea comorilor din fundul mării. Corespondenții britanici din Persia anunță că pentru prima oară în 1000 ani pescarii nu au ieșit din port. Motivul acestei defectiuni, este faptul că pescarii de perle să-și exercite mai departe profesiunea silindu-i să lucreze pentru industria petroliferă. Prin dispariția pescuitorilor de perle, se pierde una din cele mai vechi caracteristici ale insulei Bahrein. În același timp este atins punctul culminant al tragediei care e legată de viața acestor pescari.

De sute de ani, pescarii de perle din Bahrein, fac parte dintre oamenii cei mai săraci și mai chinuți din lume. Până la primul război mondial, ei au fost sclavii săclaviei din Bahrein. Din noiembrie Septembrie ei trebuiau să se afunde pentru ei, câte 15 ore pe zi. Cei mai mulți mureau de foame. Pescuitul de perle este foarte anevoios, și mai ales foarte dăunător sănătății. La fiecare salt în adâncul mării, pescuitorii trebuie să-și țină respirația timp de trei minute și aceasta slăbește plămâzii. Alții se îmbolnăveau de ochi, deoarece erau nevoiți să-și țină deschiși în timpul scufundării în apa sărată a mării. Iar alții căzură victime rechiniilor și pestelui ferestru.

Perlele din Bahrein formau 85% din producția mondială și erau foarte prețuite la bursa perlelor din Paris, Colombo și Shanghai. Seicii din Bahrein, au putut aduna dealungul veacurilor avutii nenumărate. După războiul mondial, această desființată, deoarece seicii din Bahrein ariendase pescuitul perlelor unui consorțiu străin care găsi sistemul de a ridica producția pescuitorilor, sub conducerea consorțiului, au fost pescuite perle în valoare de 5 milioane franci aur. Veniturile producției mondiale de perle ajunseseră înainte de război, la 2 miliarde de franci. Numai la Paris au fost făcute tranzacții în valoare de 1 miliard.

Într-o bună zi a venit la seicul din Bahrein aventurierul oezălandez Frank Holmes care răzăcise lumea într-o căutare izvoare petrolifere. El găsi petrol în insulă și căută să obțină dela seic, încuviințarea pentru sonde. La început, acesta declină oferta. Apoi însă, el i-a pus condiții ca, drept compensație să-i construiască o conductă de apă deoarece până atunci apa era foarte rară la Bahrein și mai ales, greu de procurat. Holmes pleacă imediat la Londra propunând să se înființeze o societate de petrol, dar Londra refuză.

Atunci Holmes se duse la Standard Oil, care acceptă imediat, punându-se pe lucru. Cei păgubiți au fost pescarii de perle, prin aie căror bancuri de pescuit au fost tras conductele. Chinul pescuitorilor de perle a devenit astfel mai mare deoarece apa în care trebuiau să lucreze, era acum amestecată și o resturi petrolifere. Standard Oil plătit o despăgubire seicului și consorțiului. Ca să nu moară de foame, pescarii au lucrat mai departe, în condiții aproape imposibile, neprimind nici-un cent mai mult pentru munca lor. Mulți dintre ei au murit sufocați de uleiul care le infecta apa. Într-o zi a izbucnit o rascoală și au omorât peotriva asupritorilor lor, pornind o parte din supraveghetorii lui Standard Oil și distrugând aparatele de sonde. Dar conducătorii rascoalei au fost arestați și executați.

La începutul actualului război, mai supraviețuiau doar câteva sute de pescuitori de perle. Standard Oil a primit acum ordinul de a mări producția de petrol. Dar era lipsă de lucrători. Clima insulelor Bahrein e foarte puțol prielnică. Lucrătorii aduși aci din altă parte, nu o pot suporta multă vreme. Însăși marea în câmpurile petrolifere trece drept nesănătoasă. Iar salariile — drept penzanțoasă leaurilor foștilor pescuitori, sunt foarte scăzute. Se găsește azi mijloace de câștig mult mai lesnicioase. Standard Oil recurge la măsuri de constrângere. Seicii din Bahrein miștuit, a dat o dispoziție prin care pescuitul de perle era complet desființat, iar pescuitorii siliți să treacă, fără excepție, în serviciul lui Standard Oil.

Pescarii de perle au devenit sclavii perlelor — sclavii petrolului. Conducătorii lui Standard Oil se puteau bucura, căci astfel au obținut cea mai ieftină mână de lucru din lume. Ce puteau face, pescuitorii de perle decât să se supună? Consorțiu se desființase de mult, iar seicul din Bahrein nu era mișcat de schimbarea situației supușilor sări. Pe el nu-l supără peotră paurii și palatele sale sunt acum inconjurate de o pădure de sonde. Lucrul dolarilor 1-au orbit. El iubește banul mai mult decât țara și noporul său pe care căuta a-l face sclav al petrolului.

TRAGEDIA PESCUITORILOR DE PERLE DIN INSULA BAHREIN

ALPII AU IMPLINIT

4.000.000 ANI

Cât de surprins e un om sensibil care, venind de la ses, vede pentru prima oară această minune a naturii, care sunt Alpii. Cât de mic se simte în fața lor! Dar vederea Alpilor, îi deșteaptă întrebarea: cum au putut lua ființă toate acestea? Și simte răspunsul: aci au luptat neînchipuite forțe naturale; și e inclinat să creadă că o catastrofă uriașă, într-o singură frământare, a născut și răsturnat înălțurile înregi. Dacă însă rătăcește mai mult în lungul acestor munți, zărește ici și colo, în straturi calcaroase desgolite, urme de viețuitoare. Într'un loc se vede că a fost un burete, într'altul meleci și scoică; acestea sunt câteva din atât de numeroasele și felurite fosile. Ammonitele sunt însă ființe marine și ele s'au înghiolat în calcar pe fundul unei mări; acest fund de mare care nu era alta decât Mediterana s'a ridicat cu mii de metri, formând Alpii. Totuși, nu este o simplă acțiune de ridicare, ci și una de comprimare laterală. Dacă strângi ușor în mână o batistă, se ridică cute și câte odată cute peste cute. Așa trebuie să ne închipuim că au fost elementele de bază ale mișcării. În realitate, ele sunt nespuse de complicate.

În munții calcaroși, se recunosc încă bine, straturile fundului de odinioară ale mării. Ele nu mai sunt însă orizontale, ci sunt plecate sau se ridică drept în sus, către cer și în sus, unde este oare urmarea? Aci au intervenit furiunile și șuvoaiele de apă care încetul cu încetul le-au ros și au adus nisipul și pietrișul ros, spre fundul văilor. Însă cercetătorul atent îi găsește în curând urmarea în vecinătate, orientându-se după resturile de animale ale căror soiri și frec-

vență diferă foarte mult dela strat la strat.

După asemenea observații și după puțină chibzuință, fantezia nu se mai simte la fel de inclinată să creadă în catastrofe. Nu, așa ceva nu s'a putut întâmpla decât încetul cu încetul și într'un spațiu de timp nemăsurat de lung. Într'adever, Alpii s'au ridicat din Mediterana, într'un răstimp de 4.000.000 ani. (Nu-i așa că e tânăr pământul?)

Această mișcare a Alpilor, nu s'a oprit încă. În satele răzlete, presărate în văile și pe coastele Alpilor, s'au făcut observațiuni ciudate, care sună cam în felul următor: din aceeași răscruce de drumuri, se vede peste dealul din față, crucea depe turia bisericii din satul vecin, însă bunicul meu mi-a spus că, în tinerețea lui, nu se vedea nimic.

În ultimii ani, măsurători de precizie efectuate în Alpii răsăriteni, au condus la rezultate uimitoare. Primele măsurători de precizie făcute în Alpii răsăriteni, datează de 60—70 ani și ele dădeau înălțimile cu o precizie milimetrică. Desigur, intervin, în asemenea măsurători greșeli de observație, dar ele se mențin în graniți atât de mici, încât sunt negliabile. Noile măsurători de precizie făcute tocmai după aceeași metodă, au condus la aproape fiecare vârf de munte, la un rezultat. Diferențele sunt adesea de mai mulți metri. Punctele de măsurătoare marcate, au coborât sau au urcat în intervalul de timp citat. Astfel, s'a obținut dovada că Alpii sunt încă în plină activitate. În grupul Schoher, sunt patru vârfuri de munți, care acum doi ani erau sub 3000 m. și care acum s'au ridicat peste.

Odinioară și acum...

Războaie lungi și scurte

Epoca dintre 1919 și 1939 n'a fost deloc pașnică, ci plină de războaie, dintre care fiecare a fost consecința unuia și preambulul celui alt. Epoca plină de cruzime, de sângeroase lupte interne și de răscuade. Tot așa după cum de pildă numele războaielor peloponeziace, al celui de 30 de ani sau al războiului nordic cuprindeau în realitate o serie de războaie răzlete, distanțate de puțini ani de pace, istoria ce se va scrie mai târziu asupra perioadei dintre 1914 și sfârșitul războiului actual va vorbi de un singur război mondial. În orice caz acesta este unul dintre cele mai lungi din istorie, fiindcă nu există numai 6 care au durat 30 de ani sau mai mult. Dacă lășăm la o parte războaiele legendare, ca de pildă cel troian sau neîntreprunțele lupte de graniță ale imperiului roman, precum și ciocnirile cu barbarii năvălitori din Răsărit, și ne vom ocupa numai de cele mai importante și mai cunoscute războaie propriu zise, vom găsi 18 care au trecut de 10 ani, și anume 9 în antichitate, 4 în Evul Mediu și 5 în epoca modernă.

Cel mai lung dintre toate a fost războiul dintre Franța și Anglia (1339-1453), cunoscut prin apariția Fecioarei din Orléans, un război în care nu s'a luptat de-a rândul 114 ani, dar în care luptele și anii de liniște se succedau mereu. Foarte mult a durat și războiul de libertate al Tărilor de Jos, împotriva Spaniei, (1568-1648), urmează apoi războiul saxon al lui Carol cel Mare (772-804), războiul persilor sub Xerxes și Altaxerxes (480-449), războiul de 30 de ani și actualul război mondial în-

cepând din 1914, primul război punic (264-241), războiul viadoliilor (323-301), al doilea război al samniților (326-304) și războiul nordic (1700-1721).

Mai mult decât dublu de mare este numărul războaielor scurte, până la 3 ani, dintre care antichitatea a cunoscut 8, Evul Mediu 6 și epoca modernă 27. Mult mai mare încă decât toate acestea este numărul mare al războaielor scurte din vechime, și fenomenul se explică prin aceea că până în secolul XIX armata înceta ostilitățile la sfârșitul toamnei, odihnindu-se toată iarna, pentru ca în primăvară să reia luptele. Pe de altă parte mijloacele de luptă de pe atunci nu provocau pierderi de oameni și material atât de repede ca astăzi. Prin campanie mai mare de iarnă a fost războiul lui Napoleon contra Rusiei (1812). Războaiele devenind tot mai scurte, s'a crezut cu neputință ca în epoca modernă — cu mijloacele de distrugere de care dispune — un război să poată dura mai mult de câteva zile. Și totuși odată cu războiul burilor a început o nouă serie de conflicte lungi.

Cel mai scurt război din toate timpurile, primul „război-fulger” asupra căruia avem cele dinău și cele mai laconice comunicate militare, a fost campania lui Caesar împotriva lui Pharnakes din Pontus (47 a. Ch.), comunicatul militar suna: „Veni, vidi, vici!” El s'a sfârșit în 5 zile. Războiul dintre Turcia și Grecia din 1897 a durat 8 zile și s'a terminat cu victoria neașteptată a turcilor la Larissa.

H U M O R

REPARAȚIE

— Tinere, ai sărutat pe fiu-mea în fața servitoarei. Trebuie să-i dai o reparație.

— Bine, doamnă. Am să mănsor cu servitoarea.

— Si cu mine ce faceți dom'le tot?

— Îi compățimesc pe sârmanul tău bărbat...

H U M O R

Dacă e vorba să scrim pentru a arăta că virtutea nu e o vorbă moartă, că n'avem dreptul să disperăm văzând în jurul nostru egoism, răutate, cruzime, că simțăminte nobile despre care se vorbește în cărți și la catedră, pot fi întâlnite în anume fapte, suntem dator să rămânem în lumea animalilor.

Ne gândim la câinele niponului mort într'un accident de cale ferată. Nenorocirea se produsese cu zece ani în urmă și totuși, timp de zece ani în fiecare seară, când sosea trenul cu care stia că vine de obicei stăpânul, câinele se prezenta la gară. Aștepta mârșit și pleca apoi copleșit de aceeași tristețe, pentru a se înalța în seara următoare. Toată lumea îl curioștea, se mira de iubirea lui, iar unele persoane au vorbit să-l adopte. El însă a preferat să trăiască pe maidane, existență grea de câine vagabond, însă nu a vrut să-l mângâie și să-l hrănească altă mână. Într'o seară, totuși a lipsit dela postu-i. A lipsit și'n celelalte seri și s'a crezut că devotamentul lui pentru stăpân s'a încheiat aci. S'a crezut că, sătul de lipsuri a primit, în fine, altă adopțiune.

Din toate aceste presupuneri, nu era nici una întemeiată. Câinele murise, pur și simplu, cum mor de obicei oamenii, după ce dăduse însă exemplul unui devotament pe care rar îl oferă acestuia.

Amintirile noastre se împletesc, înduioșate, cu existența câtorva fapte lipsite de grai, însă înzestrate cu suflet. Primele bucurii și primele tristeți ne-au fost prilejuri de ele și prin ele.

Cel mai bun prieten al nostru a fost Cioban, un câine cu care, când aveam șapte ani, am pornit în lume, adică până într'altă mahală. Nu știm nici până astăzi de ce-a murit scatiul care ne-a fost dăruit în ziua când aveam nouă ani dar ne amintim că simțământul crud al despărțirii pentru totdeauna de făpturile dragi, ni l-a dat, cel dintâi, el — scatiul.

Și ne mai amintim de un prieten: era șahul înaintaș al tubului nostru, când ne aflam în război. Căzuse frânt pe muchea unui deal. Era flămând și era istovit. Am vrut să-l ridicăm, dar dobito-oul ne-a privit cu ochi umezi și resemnați: „Degeaba! Mi s'a împlinit velleatul!”

— Ce să-ți facem, bătrânule, i-am spus, dacă nu poți, nu poți. Flămânzi și istoviți suntem și noi, dar de bunăseamă că noi suntem animate mai tari ca tine.

Ne-am depărtat. Însă în urma noastră a rămas Barabulea, camarad iscusit și mârșit. Barabulea a cugetat că-i e foame, că dobitoacul tot o să moară, și atunci a scos baioneta și a rețezat o curea de carne din crupa animalului care încă trăia.

Barabulea era un camarad iscusit, dar la urma urmei, tot țigan prost era. De aceea el nu a priceput de ce noi l'am injurat când l'am văzut isprava și i-am tras o sfântă de bătaie.

Ubim faptele necuvântătoare, poate din prea-plinul amărăciunilor pe care ni le-a oferit experiența vieții și contactul cu oamenii iar sentimentul nostru și-a găsit expresia, în repetate rânduri, în literatura epigramatică a unor inși cari răzbuună urâlnici și decepți, persiflân-

OAMENII SUNT BUNI

(Urmare din pag. 3)

du-și semenii, dar închinând animalelor madrigaluri. Credem însă că persoanele acelea care răsfată cu alinări și griji ultra-exagerate patrupedele cuibărite pe divan și în inima lor, nu pot invoca scuza că, înainte de a-și îndrepta cu exclusivitate iubirea asupra animalelor, au încercat s'o plaseze în altă parte, să se devoteze fără a fi înțelese, destinelor umane. Altminteri, nu ar căuta să-și apropie numai exemplare de rasă, cu genealogie ilustră, cu denumiri distinse și cu particularități care le arcaază într'o ierarhie aristocratică.

Iar când totuși, afecțiunea lor nu intră în compartimentul demonstrațiilor dictate de snobism, avem aface cu fapte ale căror sentimente pornesc din cauze ceva mai grave, și intră în domeniul de cercetare al psihiatruului.

Regretabil din punctul de vedere, ca să zicem astfel, al animalelor, este că ele, animalele, poartă ponosul dragostei excesive ce li se arată, fără a fi culpabile. Un câine fără stăpân inspiră îndobște compătimirea pe care o trezește un om fără sprijin și căpătâiu, pierdut în multimea indife-

rentă. Cu tristețea grea, am urmărit animalul stingher, flămând, ai cărui ochi implorau să fie îndrumat la căminul pierdut. Stătea în loc, privea în dreapta și în stânga, se lua după un drumet, îl lăsa, pornea după altul, în speranța că pașii acestuia îl vor duce și pe el spre stăpân. Ii era foame. Ii era frig. Il prindea noaptea. Se va opoși într'un gang de unde va fi gonit. Se va aciuia pe-un maidan unde îl vor înșăca alți câini, mai nefericiți poate decât el și, de aceea, răi.

Cu toate astea, nu ne putem reprimă un sentiment de contrarietate când citim în ziare, la Mica Publicitate, acele anunțuri prin care cineva care se ascunde sub inițiale sau sub un număr de telefon caută să induioșeze inimile caritabile comunicând că a pierdut un Pekinez cu anume semnamente, cu un diminutiv de lord, singura speranță și mângâiere, singura bucurie și rațiune de existență a Mămichii lui dragi.

Durerile mari sunt mute, — e știut. În orice caz, se cuvine ca ele să rămână strănse în vestmântul decenței. Mămica dragă și disperată a Pekinezului, a Sârmosului sau Griffonului, face prin explo-

zia ei de durere o impresie comică. Dar ea îl face odios, în ochii oamenilor cu scaun la cap, și pe câinele cu nimic vinovat de pasiunea deșuchiată a Dcanei lui. Aceasta nu știe că în viață pot exista suferințe mai mari și încă n'a aflat că pierderea unui câine se poate compensa eventual prin adoptarea unui copil care, fiind cum se zice din flori, a fost lepădat într'o noapte pe un maidan, C e-ași spune dacă ne-am apuca să scrim o comedie în trei acte, cu șapte personaje cari, tremurând netrebnice la apropierea morții, moarte ce și profilează silueta sumbră, tot mai distinctă. — și-ar simți sufletul candid ca un erin sau ca un porumbel?

Să zicem că eroii ar fi surprinși de ploaie, laolaltă în cuprinsul unei cărciumi unde se îmbată și se injură, unde se întrec în a se arăta unui mai rău decât celalt. S'au strâns laolaltă cu netrebnicia lor sufletească, întinzându-și ca pe foi de plăcintă ambițiile, orgoliul, invidiile, meschinăria.

Afară plouă. Afară este noapte. Înăuntru, lumea petrece și dă frâu libebr patimilor lor, așa cum natura a dat frâu liber patimilor ei.

Însă târgul e inundat. Apa se înalță pe drumuri. Eroii noștri nu voiau la început să plece. Acum e prea târziu. Sunt captivi, în cărciuma izolată pe-o culme. Veselia a încrămenit pe chipuri. Oamenii nu se mai sărută și nu se mai injură. Dar fiecare cugetă cum ar scăpa, chiar dacă prețul mântuirii sale ar fi moartea celor din jur.

Apele se înalță, instinctul conservării devine tot mai aprig. Panică. Lumina electrică s'a stins. E potop. Oamenii se injură din nou și se invinuesc. Dacă n'ar fi îndemnat unii la băutură, ceilalți n'ar fi rămas. Bătălie în întuneric, pumni cari icnesc în fălci, scaune care sboară pe deasupra.

Și-afară plouă. Apele au ajuns de doi metri. Apele se revarsă în cărciuma cu oameni înnebuniți de spaimă.

Dar tihna, resemnarea își fac deodată cuib în sufletul celor șapte eroi. Nu se mai dushmanesc. Sunt buni și blânzi. Erau răi atunci când moartea era depărtată de ei, sau când, în orice caz, nu se afla așa de apropiată. Acum, când vor muri, când sunt siguri că vor muri, își simt sufletul crin alb, nevinovat. Simt deasupra capului lor fălăiri de aripi îngerești. Sunt frați. Se strâng unii într'alții, netrebnici, pocăiți, și li se umezesc ochii de înduioșare.

Cum de s'au dușmănit cum nu s'au cunoscut?

Plâng. Se iubesc.

Deodată ploaia stă. Apele se retrag. Zorile se ivesc. Primejdia s'a dus. Oamenii pot pleca.

Și pleacă despărțiți, meschini, cu răutatea și cu prostia lor, dușmani ca mai înainte.

Vă place comedia? N'o putem însă scrie căci a fost scrisă de altcineva.

Ne amintim, totuși de ea în zilele când un vulcan irune, când un incendiu mistuește undeva un oraș, când un vapor se scufundă, când atâtea alte catastrofe bagă frica în noi.

Suntem parcă mai buni. Simțim în suflet un porumbel. Primejdia deschide, larg, poarta fraternizării. Suntem oamenii Domnului căci deasupra noastră primejdia planează. Dar, după ce ea trece, devenim iarăși cum eram înainte.

DIN TOATĂ LUMEA

Băutura din benzină de avion

La Washington și în diferite orașe mari din America de Nord s'a descoperit un imens scandal cu afaceri necurate făcute cu băuturile spirtoase. În ultima vreme s'au îmbolnăvit în mod surprinzător numeroase persoane, cu fenomene de otrăvire gravă datorate băuturilor alcoolice obținute în comerțul clandestin. Analizele făcute au stabilit că era vorba de băuturi spirtoase otrăvitoare, produse din benzină de avion.

Omul cel mai bine plătit din USA

Ministerul de Finanțe al Statelor Unite a publicat lista anuală a celor mai mari venituri ale cetățenilor americani, din care reiese în anul fiscal trecut salariul cel mai mare din Statele Unite, evreul Sidney Flescher din Hollywood.

40 de ani într'o întreprindere

O întreprindere textilă din regiunea Schroebrunn și-a sărbătorit de curând trei lucrători cari au împlinit respectiv 40, 30 și 25 de ani de activitate neîntreruptă în această întreprindere. Sărbătorirea s'a făcut într'un cadru prietenesc, cei trei veterani, primind daruri și felicitări din partea autorităților și camarazilor.

DOAMNĂ

MARIANA

ESTE REVISTA CARE IMPLINEȘTE TOATE DORINȚELE D-VOASTRĂ DE

FRUMUSEȚE, MODĂ, GOSPODĂRIE ȘI LITERATURA

MARIANA

28 PAGINI — 20 LEI

Cereti la fiecare 1 și 15 ale fiecărui luni la toți chioșcarii și depozitarii de ziare

CURIOZITĂȚI

Dece sunt unele flori catifelate?

Până acum frunzele catifelate ale florilor erau privite numai din punct de vedere estetic. Cele mai noi cercetări ale plantelor însă au dovedit că acest luciu catifelat este un dispozitiv cu care natura a înzestrat plantele pentru a le ușura întrebuințarea mai eficace a luminii. De aceea în special plantele care cresc în locuri umbrite îl posedă, de pildă pansellele și gliciniile. Făcându-se o secțiune transversală printr-o frunză sau petală catifelată, se observă că celelalte dela suprafață s'au dezvoltat în formă de mici papile care sunt dispuse perpendicular pe suprafața frunzei. Orice rază de lumină ce cade pe o astfel de frunză, deoarece nu poate fi absorbită în întregime de o singură papilă, este reflectată pe cele vecine și deci folosită în întregime. Luceul se datorește deci acestor reflectari de raze. Sântulețele de pe frunze, cari dau acele frumoase jocuri de lumină, contribuie apoi ca razele protocalii și roșii să fie complet valorificate, căci s'a stabilit că aceste raze sunt de o mare însemnătate pentru acțiunile fiziologice ale frunzei.

O grădină îngrășată cu... zahăr

O pătanie neobișnuită, și foarte nepăcută în vremurile de lipsuri de azi, a avut un grădinar din Bavaria care a vrut să-și îngrășe artificial grădina. El a luat din magazie un sac de 10 kgr. în care credea că are potaș și a imprăștiat tot conținutul. Vă închipuiți disperarea gospodinei când și-a dat seama că tot zahărul economisit de ea cu atâtă trudă se duse pe gâră.

Când mor cei mai mulți oameni

Conform unei statistice medicale majoritatea oamenilor mor în orele dedimineață între orele patru și cinci, iar cei mai puțini oameni pe la orele prânzului.

Femeie sau bărbat?

În Birmania este un lucru aproape imposibil să se dosească bărbații de femei. Au aceleași trăsături ale feței, părul lung, aceeași îmbrăcăminte, fumează și bărbat și femeie. Femeile deasemenea săvârșesc cele mai grele munci, ca și bărbații.

Otrava cobrei produce sufocare

Otrava șarpelui cobra are un efect paralizator asupra centrului nervos al respirației și deaceia oamenii mușcați de cobra mor sufocați.

Cât timp cresc urechile oamenilor

Urechile oamenilor nu cresc numai până la vârsta de 21—24 de ani, ca restul corpului, ei pot crește chiar la bătrânețe, la vârsta de 80 de ani. Deaceia putem vedea adeseori oameni bătrâni cu urechi foarte mari.

Pâinea-farfurie

Până în secolul al 15-lea o felie de pâine servea drept farfurie; abia după aceasta au fost introduse farfuriile de lemn. Furculițele nu erau deloc cunoscute, iar cutitul era folosit pentru despicarea bucăților de vițel, porc și vacă servite la masă.

Nevasta ideală: cu pumnul solid

La pigmeii unui dintre cei mai primitivi oameni, ca semn al iubirii logodnicul primește în ziua nunții un pumnul solid, în obrz, uneori învânelându-i-se ochiul. Cu cât logodnica dă mai sdravăn, cu atât logodnicul se bucură mai mult deoarece este un semn că viitoarea are putere și va munci mult.

Descoperirea a șapte plante noi

La observatorul astronomic din profesorul Loterma. Plantele au fost luate s'au descoperit mici plante numite provizoriu 1943. Au o luminescență și cinci de către nozitate redusă, și sunt între mări-nouă, dintre care două de către pro-mile 15 și 15,7.

DACĂ AVIATORII INAMICI MITRALIAZĂ TRENURILE...

Atacul de sol cu mitralierele este una din metodele preferate ale anglo-americanilor. Panica ce se produce cu acest prilej, depășește importanța pagubei produse, dar printr-o măsură ale inamicului, contează în primul rând slăbirea moralului și a forței de rezistență — astfel în-cât atacul cu mitralierele aeriene asupra populației civile, este justificat de înamic ca fiind cuprins între acele mijloace împotriva moralului de rășhoi.

Aviatorii de asalt preferă ca țintă, atacurilor lor, trenurile. E vorba de o țintă mare, ușor de ni-merit și mai ales oferind o con-centrare de oameni deosebită. Pen-tru a se preîntâmpina aceste at-acuri, se alarmează în primul rând trenurile prin semnale speciale a-fiate pe parcurs. În cazul când ase-menea semnale lipsesc, cantonierii avizați telefonic de pericol vor marca alarma aeriană prin mijloace improvizate dealungul liniilor. A-piederea de focuri, marcarea prin fașioane, capsele explosive pe li-nie, pot avea la nevoie să facă un asemenea oficiu.

Este nevoie în primul rând ca la semnalarea pericolului aerian, tren-urile să fie dispersate iar nodu-riile de cale ferată să fie lăsate li-bere, pentru că în caz de bombar-dament, sfărâmurile materialului rulant, să nu îngreuneze operațiile de defacere, care în mod normal se execută destul de rapid.

În caz de alarmă aeriană perso-nalul trenului trebuie să caute imed-iat să oprească garnitura, în lo-curile care oferă cele mai multe posibilități de acoperire. Dacă în împrejurimi se află pădurisau regi-uni de dealuri, atunci trenul va fi imediat condus acolo. Pasagerii vor fi coborâți imediat și îndru-mați către locurile de adăpostire. Se va evita ca aceste locuri să fie aglomerate. În nici-un caz nu se va tolera călătorii neadăpostiți, aștep-tând atacul în picioare. Deaseme-nea se va avea în grijă ca toată lu-mea să stea liniștită iar semănăto-rii de panică, aceia care prin la-mentările lor exagerează perico-lul aerian, să fie puși la locul lor.

Soldatii care întâmplător s'ar afla în aceste trenuri, sunt datori ca unind siful cu fapta, să dea o mână de ajutor civililor. Ei au ex-periența frontului și cunosc mai bine posibilitățile de adăpostire.

Pericolul trebuie exagerat. Armele de bord ale aviatorilor își pierd cu totul eficacitatea, în cazul când toată lumea stă culcată și ne-miscată. Silit să fintească cu avio-nul întreg, aviatorul inamic nu po-ate lua poziție verticală pentru tra-

gere deoarece riscă să intre în pă-mânt. Necesitatea de a trage sub un unghiu oarecare, salvează pe toți cei adăpostiți bine în șanturi, pe lângă terasamente sau chiar sub vagoane. Călătorii nu trebuie să se sperie că își vor murdări hainele. Viața valorează desigur mai mult decât o pată de ulei, pe care cu puțină benzină reușești mai întot-deauna să o ștergi.

Foarte important este deaseme-ni să nu se scoale de la pământ până când pericolul nu a trecut cu desăvârșire. Avionul inamic își poate reînvi atacul său în interval de 1-2 minute. Când pericolul a trecut, mecanicul va suna fluierul, chemând pe călători.

El trebuie să fie foarte atent, ju-a-nte de a face aceasta, căci deobi-cei avioanele atacatoare la sol, vin în număr mare și în valuri succes-ive. Se vor evita vitejiile inutile.

În mod normal, un atac la sol nu produce pagube prea mari dacă se iau măsurile necesare. Piloții nu pot trage precum am mai amintit, decât sub un unghiu oarecare, iar mitralierele și tunurile de bord, nu pot fi întrebuințate decât în rafale, căci o tragere continuă le-ar încăl-zi prea mult tevițele, iar tirul ar fi complet denaturat.

Întrebuințarea artileriei antiae-riene ușoare și în special a mitra-lierelor A.C.A. quadruple, a dat re-zultate foarte bune.

Un tren dotat cu mijloace A.C.A. poate fi cu greu atacat iar artileri-stii au prilejul să recolteze ușor victorii, căci vânătorul ce atacă la sol, este de obicei surprins de ase-menea mijloace neașteptate și de-gajează repede, căutând protecție. Aviatorul inamic, silit să țină con-trolul avionului în asemenea con-diții grele, să asigure tragerea și să vegheze a nu fi lovit este pus în condiții net inferioare.

În cazul când atacul se produce prin surprindere și găsește trenul în mișcare, atunci călătorii se vor feri din dreptul ferestrelor, cul-cându-se pe podele. De obicei ar-mătura exterioară a vagonului a-sigură suficientă protecție. Se va avea deasemenea în grijă ca în ca-zul când unii călători transportă lichide ușor inflamabile, acestea să fie puse pe podele, în locuri prote-jate și în nici-un caz în plasele de bagaje, unde riscă să fie atinse de gloanțele incendiare.

Însfârșit ca o ultimă măsură de protecție, se recomandă ca în timpul nopții, vagonul să fie per-fect camuflat. Călătorii trebuie să-și solicite reciproc aceasta. În-sistență în asemenea cazuri, nu este o dovadă de pedanterie ci o condiție de viață.

Ultimul cioban din Paris

În regiunea Parisului există încă un bătrân cioban care, ajutat de că-nii săi, mai duce zilnic la pășunat câteva ori și vreo 20 de câini, în stră-zile periferiei sud-estice Malakoff, unde se găsește o pășune săracă pe terenuri nefolosite dintre fabrici și locuințe. Ciobanul își exercită acea-stă profesiune fără mare entuziasm, dar nu se poate decide s'o abandoneze. El nu mai vinde laptele de ca-pră pe stradă, cum era obiceiul în-ainte ci a început să facă brânză din el.

Un soț ideal

Printre broaște există o specie chi-neză la care masculul este un soț în-tr'adevăr ideal. În momentul când femela și-a depus ouăle, masculul le înghite, dar viitorii pui nu sunt di-gerați, ci păstrați în bășica care ser-vește broaștei la orăcăi. În tot tim-pul evoluției ouălor masculul de-cel este silit să tacă. El poate orăcăi abia când puii ies din ouă și s'au hrănit îndeajuns din emanațiile pielii tată-lui, până ce sunt destul de mari să părăsească gura ocrotitoare.

Clasa păianjenului busolă

Păianjenii își tes plasele totdeauna pe partea de miazăzi a pomilor, așa încât dacă nu ești în posesia unei busole și nu te poți orienta din cau-za cerului acoperit, te poți servi de acest fapt ca indicator al drumului.

De când s'a introdus toba în Europa

În Europa toba a apărut prin se-coiul al 13-lea, dar epoca ei de glo-rie a început abia pe timpul merce-narilor. Justiția militară se aduna la bătaia tobei se bătea toba când ince-pea „dreptul sulitelor lungi”. În bă-taia tobelor se asaltau orașe și sate, la bătaia tobei se căsătoreau merce-narii, pe toba se juca zaruri pe ban și chiar pe viață. Pe toba a căzut mort de cord tatăl mercenarilor Georg von Frundsberg, când „dragii săi copii” l-au abandonat.

Părinți! Priviți viața cu optimism!

Individul care în copilărie nu se alimentează cu toate substanțele ne-cesare evoluției, va fi lipsit mai târ-ziu de rezistența trebuincioasă. Ti-nuta sufletească este influențată nu numai de securi sufletești etc., ci și de mediul în care se petrece copilă-ria. „Boala” a fost numită de d-rul german Meyer G. R. vătămări su-fletești din cauza „alimentației” în timpul copilăriei. „Condiția pentru acesta nu este de domeniu sufleteș numai ci vătămările pot fi produse copilului de mediul apropiat în care a trăit. Psihologia modernă explică aceste vătămări, îndeosebi ale copă-lului mic, prin ținuta sufletească a mamei care se transmite copilului. Un exemplu sunt însomniile copă-lului dacă mama a suferit de așa nu-mită „nervoză a fricei”. Copilul are în sine o anumită capacitate de apă-rare în contra influențelor mediului, dar care nu-l apără suficient dacă adulții din jur au continuu o ținută negativă în fața vieții. Pentru a evi-ta „vătămurile sufletești” ale copă-lului deci o evoluție nenaturală, cris-pare sufletească etc., copilul are ne-voie pentru „trăirea” inconștientă a mediului său de „oameni” care se influențează în bine viața de mai târ-ziu.

PREGATIRI PE COASTA FRANȚEI

Amenajările făcute — Posibilități naturale — Câteva date strategice

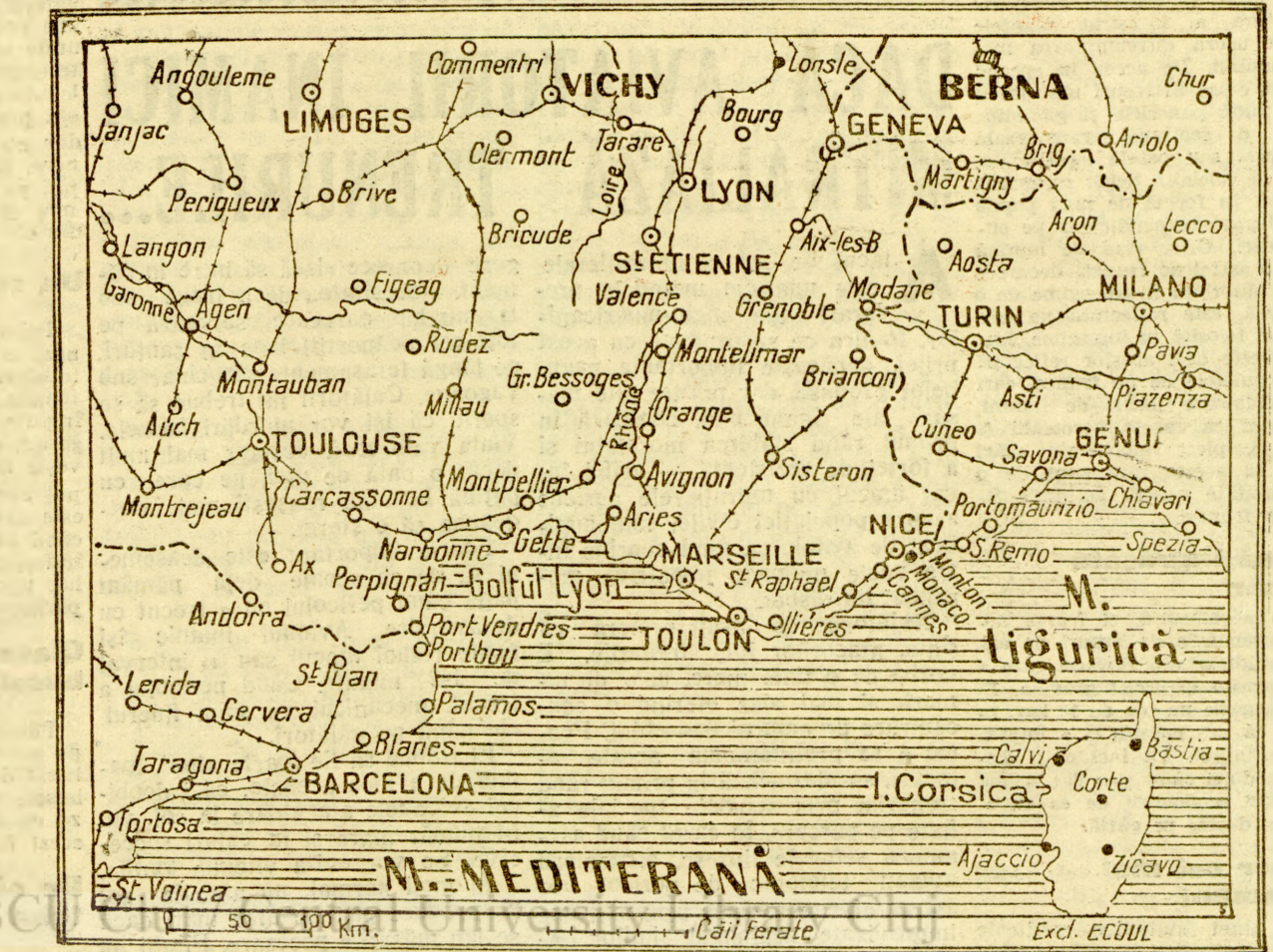
Coasta mediteraneană a Franței a fost ocupată de trupele germane abia în Noembrie 1942 — ca primă măsură de apărare impusă de debarcarea anglo-americană din Africa de Nord. Fortificarea acestei regiuni, nu a putut începe decât în primăvara anului 1943.

Faptul că lucrările de amenajare au început atât de târziu, are însă avantajele sale. S'au putut valorifica practic, toate experiențele făcute în timpul construirii Valului Atlantic, cât și toate verificările tactice dobândite până la acea dată. Astfel, sistemul de fortificații a fost considerabil extins în adâncime, iar cazematele și forturile au fost construite din beton armat, care între timp s'a dovedit a rezista atât de bine bombardamentelor aeriene.

Pianurile au fost întocmite de comandamentul superior al fortificațiilor, după indicațiile Führerului, iar executarea lor a fost încredințată organizației Todt, care în afară de brațele proprii de muncă, a întrebuințat încă multe mii de muncitori din porturile franceze, muncitori care altfel erau amenințați de șomaj.

Lucrările s'au executat într'un timp foarte scurt și după cele mai noi principii defensive. Ele apără nu numai coasta, care a fost asigurată împotriva oricărui atac de tancuri, dar dela început au mai fost prevăzute cu numeroase puncte de sprijin, forturi, lucrări și baraje eşalonate pe o foarte mare adâncime în interior. Marea a fost deasemenea cuprinsă în sistemul barajelor și obstacolelor. Lucrările, evident, au fost astfel concepute încât să ofere cea mai mare rezistență și siguranță împotriva bombardamentului aerian și a artileriei grele a vaselor de război. Deosebit de prielnice acestor lucrări au fost faleza și numeroasele defileuri și văgăuni, ale jumătății orientale a coastei franceze. Astfel, amenajările făcute în golful Lyon pot fi considerate astăzi ca cele mai grele dintre lucrările fixe de fortificații ce au fost vreodată realizate în istoria construcțiilor fortificațiilor de coastă.

Coasta mediteraneană franceză, cu toate golfurile, are o lungime de aproximativ 650 km. Dacă la prima vedere pare destul de greu a fortifica o coastă de o atare lungime, o examinare mai atentă și un studiu amănunțit al configurației locale, arată că, dacă teorie dinamică poate debarca în multe puncte practice, nu o poate face, dacă urmărește țeluri operative mai importante decât cu foarte puține șanse.

Harta sudului Franței

În orice caz, coasta mediteraneană se deosebește fundamental de coasta Mănecii. În timp ce în Nord, aproape pretutindeni terenul este deschis, ușurând o înaintare motorizată, în Sud cel puțin în regiunea cuprinsă între granița italiană și spațiul Marsillei, coasta este imediat dominată de masive muntoase și întretăiate de văi adânci și prăpăstii cu orientare generală Est-Vest, adică transversal direcției de atac a inamicului. Ultimele experiențe din Italia, au învederat cât de costisitor este pentru atacant o încercare de străpungere într'un atare sistem defensiv.

Coasta mediteraneană a Franței este relativ săracă în porturi. Dela Malton și până la vărsarea Rhonului, nu există decât două posibilități de debarcare sprijinite de porturi: Toulon și Marsilia. Acestea au fost însă, între timp, ca și portul du Bouc din golful Fos, atât de puternic fortificate, încât nu ar putea fi ocupate decât cu o uriașă concentrație de material.

Sectorul mijlociu al coastei mediteraneene cuprinde delta Rhonului. Aci întâlnim un întreg pânjenis de canale, cursuri de apă,

mlăștini și lacuri, ușurând apărarea. Conducerea germană a socotit însă că tocmai această regiune trebuie perfect apărată împotriva oricărei surprize, chiar aeriene, închizând invadatorului până adânc în interior, orice posibilități operative.

În spațiul dela Arles ca și în sectorul vestic până către Perpignan, grație terenului deschis și întins, în locul fortificațiilor poate fi întrebuințată defensivă mobilă. În orice caz, această regiune este apărată, ca și celelalte dealfel de numeroase tancuri și alte

unități motorizate, îngăduind un transport rapid al rezervelor pentru contraatac.

Al treilea sector al coastei, se întinde din regiunea Montpellier până la granița spaniolă. El este mai puțin apărat de natură, dar nici nu cuprinde, în afară de Sete, vre-un port cu instalații de oarecare însemnătate. Însă tocmai portul Sete este dominat de un promontoriu pietros care a fost la fel de puternic fortificat ca și celelalte porturi însemnate ale coastei. (UTA).

UN NOU MICROFON

Uzinele Siemens au realizat recent un nou microfon, important prin faptul că e de mici dimensiuni, însemnând pe de altă parte și un evident progres. Acest microfon, numit microfon cu cristal, are drept parte principală un cristal care aci împlinește rolul să transforme undele sonore în oscilații electrice. Este aplicat aci principiul fizic ale efectului piezoelectric. Prin aceasta se înțelege că anumiți cristali emană încărcături electrice atunci când sunt acționați mecanic, a-

dică presați „Celula sonoră“ a microfonului cu cristal Siemens constă din două elemente cristalice, cari împreună au aproximativ dimensiunile unei mărci postale. Ele formează membrana. Microfonul este aproape egal sensibil la toate frecvențele cuprinse între 30 până la 10.000 Herzi. Intregul microscop are un diametru de doar 35 mm. și o lungime de cca. 20 cm., având deci forma unei lămpi de buzunar rotunde ceva mai mari. Greutatea sa nu întrece 240 grame.

VALUL DE APARARE AL MEDITERANEI